

Иван Вазов

На пушката ми

Ой, пушко, пушко сестрице,
ти моя радост голяма,
настава време, настава
аз тебе да те нарамя.

Нарамя и да отида
в балканска хладна долина,
та с тебе да се пофала
пред мойта вярна дружина.

Дали не ще се делиме,
каквото и да ни свари,
дали ще сявга да бъдем
със тебе, пушко, другари?

Ил скоро ази ще падна,
а ти у врага ще минеш
и в гърди братски, юнашки,
ах, лоти рани ще чиниш?

Но щото и да се случи,
кълна те в майчино име,
в неволя, в лошаво време
ти вярна, пушко, бъди ми.

Затуй, когато се срещнем
със наште върли душмани,
въз тях ти пискай и пръскай
огън, куршуми и рани!

По два, по трима пронизвай
и смърт им люта изпращай,
тогаз без жалба, без милост
душа си богу преда ща.

1876, април 10

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8377>]